

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Ladislavem Hejtmánkem ve věci

žalobce: **XXX**
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem P.O.Box 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. prosince 2025, čj. OAM-1259/ZA-ZA11-K01-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- [1] Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2025, č. j. OAM-1259/ZA-ZA11-K01-2025, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o azylu*“).

II. Žalobní argumentace

- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že přestože se jeho obavy z návratu do země původu týkají převážně soukromoprávního sporu, není možné jeho žádost zamítnout pouze z tohoto důvodu. Je nutno posoudit, jak jsou v zemi původu dodržována lidská práva a jak funguje místní policie. Žalobce namítá, že žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že neuhrazení dluhu jeho dlužníkem je v žalobcově zemi původu (na rozdíl od České republiky) trestné. Tamní policie není ochotna zajistit jeho ochranu. Žalobce tak shledává, že se žalovaný neřídil ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), jelikož nebyl zjištěn skutečný stav věci. Uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí jen obecně hodnotí úroveň, na jaké jsou v domovském státu dodržována lidská práva. Neobsahuje však konkretizaci pro žalobcův případ, nejsou brány v potaz jeho obavy. Neřeší obavy z neobjektivního postupu policie po žalobcově návratu. Nezaobírá se tím, zda v daném státě funguje orgán vnitřní kontroly, ke kterému by bylo možné se obrátit na ochranu proti postupu tamní policie. Rovněž není řešena existence úřadu ombudsmana. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí rovněž uvádí, že není přípustné, aby jeho podkladem byla Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, již vypracovává sama žalovaná, která následně rozhoduje i o věci samé.
- [3] Nedostatečným shledává žalobce také zdůvodnění vztahující se k tzv. humanitárnímu azylu. Žalovaná se dostatečně nevěnovala tomu, zda má žalobce ve svém domovském státě možnost dosáhnout výdělku adekvátního k uživení rodiny (XXX). Žalobce odkazuje na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků z roku 1992, kterou vydal Úřad vysokého komisaře pro uprchlíky OSN. Za nepodložený označuje žalobce postoj žalované ohledně nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu.
- [4] Žalobce namítá, že žalovaná řádně nezjistila skutkový stav ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany, zlehčovala jeho tvrzení a nedostatečně ověřovala jejich pravdivost. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu s č. j. 2 Azs 423/2004-81 a dodává, že mělo být posouzeno, jestli žalobci v domovském státě nehrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Uvádí, že přestože správní orgány měly tvrzení o újmě hrozící v důsledku korupce státních orgánů ze nevěrohodné, neposkytly žádné relevantní zjištění, jež by mohlo žalobcův argument vyvrátit. Proto má být postupováno v žalobcův prospěch. Dodává, že bylo porušeno jeho právo na

spravedlivý proces, jelikož napadené rozhodnutí není řádně odůvodněné a přezkoumatelné.

III. Vyjádření žalovaného

- [5] Žalovaný uvádí, že žalobní námitky shledal neopodstatněnými ve vztahu k jakékoli podobě mezinárodní ochrany. Při pohovoru konaném dne 10. 11. 2025 se žalobci dostalo upozornění, že důvody, které uvádí, vykazují rozpor se sdělením prezentovaným při policejním výslechu v rámci jiného řízení. Následně sám žalobce přiznal, že lhal. Poté uvedl, se nejednalo o lež, jelikož zde chtěl jen zůstat.
- [6] Žalovaný uvádí, že skutkový stav zjistil dostatečně. Odkazuje na obsah správního spisu, v němž je obsažena aktuální informace o zemi původu. Žalobce měl možnost se s tímto dokumentem seznámit, mohl se k němu vyjádřit či navrhnout doplnění, což však neučinil. K samotné podstatě „Informace OAMP“ žalovaný uvádí, že tento podklad tvoří standardní součásti správního spisu a je akceptován i ze strany správních soudů. Vypracována byla v souladu se Zprávou agentury EU pro azylu (EUAA) o metodologii informací o zemích původu z roku 2023. Obsahuje také seznam zdrojů a odkazů. K tomuto žalovaný odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci 2 As 30/2024, který neshledal nezákonnost tohoto podkladu v důsledku jeho vypracování samotným žalovaným.
- [7] Hodnocena byla žalobcová situace pro každé jednotlivé ustanovení, na základě kterého je možné žádosti vyhovět. Dále uvádí, že na základě žalobcových sdělení bylo zjištěno, že se žalobce ve svém domovském státě obrátil na okresní policii s tím, že je mu vyhrožováno soukromými osobami. Dále se však již dalším průběhem řízení nezabýval. Raději vycestoval z dané země, přestože dle svých vyjádření nikdy předtím neměl žádné problémy ani s tamní policií ani s dalšími státními orgány.
- [8] Jak vyplynulo z Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025, ačkoli je důvěra místních obyvatel v policii dlouhodobě nízká, není problém nahlásit běžný zločin, jenž spáchala cizí osoba. Bylo přihlédnuto k individuálním okolnostem žalobcovy věci, jeho obavám způsobeným vyhrožováním ze strany žalobci neznámých osob. Byla zohledněna dostupnost vnitrostátní ochrany při těchto situacích. Žalovaný zohlednil rovněž tážickou národnost žalobce. Tento se po své domovské zemi mohl pohybovat bezproblémově. Mohl rovněž odjet do největšího tamního města, odkaz poté odletěl pryč. V případě, že tamní policie je nečinná nebo postupuje neadekvátně, mají obyvatelé možnost stížnosti k vyšší policejní instanci nebo k příslušnému odboru vnitřní bezpečnosti policie. Rovněž se lze obrátit na kancelář prokurátora, ústřední orgány či ombudsmana. Z toho důvodu žalovaný shledal, že je zapotřebí nejdříve využít výše uvedených možností postupu v rámci domovské země. Žalobce však tyto možnosti nevyužil. Zde žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2024, č. j. 5 Azs 147/2024-24, který se týká země původu žalobce a řeší právě dostupnost policejní ochrany v případě běžné kriminality.
- [9] Ve vztahu k neposouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaný uvádí, že ode dne 1. 10. 2025 již není jeho udělení možné, a to v důsledku novely zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2025 Sb.
- [10] Žalovaný tak neshledal, že by byl žalobce pronásledován. Rovněž nebylo zjištěno nebezpečí vážné újmy, ani pro udělení doplňkové ochrany. Žalobcovy

ekonomické důvody nemohou samy o sobě zdůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Z Informace OAMP ze dne 29. 9. 2025, která tvoří součást správního spisu, vyplývá, že vymáhání dluhů je v žalobcově domovské zemi upraveno zákonem o exekucích, nikoli trestním zákonem. Není tedy postihováno trestněprávně.

IV. Obsah správního spisu

- [11] Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti, které má soud za podstatné v rámci posouzení věci.
- [12] Žalobce podal dne 4. 11. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 10. 11. 2025 při poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že xxx
- [13] Správní spis dále obsahuje protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 11. 2025. V rámci pohovoru žalobce uvedl, že XXX
- [14] Ve správním spise jsou obsaženy následující zprávy o zemi původu: Kazachstán, Informace OAMP, 25. 2. 2025, Policie – Struktura, kapacity, běžná kriminalita, ochranné mechanismy; Kazachstán, Informace OAMP, 12. 4. 2024, Zahraniční mobilita a návraty do země; Kazachstán, Informace MZV ČR, č. j. 108700-6-2025-MZV/LPTP, 10. 4. 2025, k č. j. MV-602-26/OAM-2025, Výjezd a návrat občanů Kazachstánu z/do vlasti; Kazachstán, Informace OAMP, 14. 3. 2025, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv; Kazachstán, Informace OAMP, 29. 9. 2025, Postavení dlužníků v Kazachstánu.
- [15] Žalobce byl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí písemností ze dne 19. 11. 2025 (č. j. OAM-1259/ZA-ZA11-2025), a to dne 3. 12. 2025. Tohoto práva však žalobce nevyužil, o čemž svědčí úřední záznam o nedostavení se ze dne 3. 12. 2025, který je rovněž obsažen ve správním spise.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [16] Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- [17] Soud nejdříve zkoumal, zda se žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí řádným a přezkoumatelným způsobem zabýval posouzením naplnění podmínek k udělení azylu dle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, dle něž platí: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod“. Na základě správního spisu (z odpovědí žalobce během pohovoru k žádosti) je zřejmé, že žalobce nijak aktivně neuplatňoval svá politická práva a svobody. Uvedl, že se nikdy politicky neangažoval,

nevyjadřoval se k takovýmto otázkám a nikdy nebyl pro toto pronásledován. Rovněž není žádný náznak, že by mu pronásledování pro uplatňování těchto práv hrozilo po jeho návratu do vlasti. Soud tak shledal, že žalovaný dostatečně jasně zdůvodnil, z jakého důvodu vyloučil možnost udělení azylu na základě ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

- [18] Dále soud posuzoval, zda žalovaný řádně zdůvodnil svůj závěr o nemožnosti udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Zkoumal tak, zda bylo možné dojít k závěru, že žalobce má odůvodněný strach „z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že žalobce netvrdil žádný z těchto důvodů. Žalobce rovněž v rámci pohovoru k žádosti sdělil, že z těchto důvodů neměl ve své vlasti nikdy žádné problémy se státními ani bezpečnostními orgány, ani se soudy. Žádné obstrukce nebyly žalobci činěny ani při vyřizování jeho cestovního dokladu a následném opouštění domovské země. Soud shledal, že tyto závěry odpovídají obsahu správního spisu.
- [19] Dále bylo posuzována otázka pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, který jej definuje následovně: „*Pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Dle ustanovení § 2 odst. 5 zákona o azylu platí: „*Ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.*“ Dle ustanovení § 2 odst. 6 věty druhé zákona o azylu platí: „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.*“
- [20] Ve vztahu k výše citovaným pasážím azylového zákona se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že výhrůžky adresované žalobci ze strany osob, které označuje za „kriminálníky“, nejsou zapříčiněny žádným z výše uvedených důvodů jako je například rasa, národnost, náboženství apod. Dané osoby jsou soukromými osobami, nejedná se tedy o žádné představitele státu. Soud rovněž shledal, že žalovaný zdůvodnil, proč se nejedná o případ pronásledování, které by spočívalo právě v odmítnutí nebo nezajištění příslušné pomoci státními orgány při nastalých potížích se soukromými osobami. Žalovaný vycházel z příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu, ze které plyne závěr, že by se muselo jednat o šikanózní přístup orgánů veřejné moci zapříčiněný některým z důvodů, které vyjmenovává ustanovení § 12 azylového zákona. Situace, kdy jedna soukromá osoba vyhrožuje druhé či ji vydírá sama o sobě nemůže postačovat k udělení azylu.

- [21] Soud má dále za to, že se žalovaný podrobně věnoval otázce možnosti domoci se policejní ochrany v žalobcově vlasti (Kazachstánu). Žalovaný zde vycházel z Informace OAMP ze dne 25. 2. 2025. Zabýval se také otázkou, zda žalobci není přístup k policejní ochraně omezen z důvodu jeho tádžické národnosti, přičemž došel k závěru, že tomu tak není. Přes nízkou úroveň důvěry tamních obyvatel v policejní ochranu z dané zprávy vyplývá, že v případě běžného zločinu (kterým žalobcova věc je) není problém požádat policii o pomoc. Je zde také možnost anonymní stížnosti k prokurátorovi nebo k vyšší instanci policie (příp. bezpečnostní policie). Ačkoli je žalobce z oblasti, kterou lze označit za vesnickou oblast, sám žalobce uvedl, že před svým odchodem ze země pobýval XXX. Měl tak možnost požádat policii o pomoc tam. Žalobce měl rovněž možnost obrátit se na místního ombudsmana (ten řeší zejména sociální a ekonomické otázky). Ačkoli zpráva uvádí, že soudní řešení věci nepředstavuje v žalobcově vlasti příliš efektivní řešení, žalobce měl stále vícero možností, pomocí nichž mohl usilovat o ochranu. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že se žalobce měl nejdříve obrátit na výše uvedené vnitrostátní orgány. Jejich využití však žalobce sám popřel, jak vyplývá z protokolu o pohovoru k žádosti. Na tomto místě lze odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 3. 2026, č. j. 21 Az 18/2025, kde se v bodě 19 v této souvislosti uvádí: „*Obavy ze soukromých osob mohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany pouze, pokud se žadatel nemůže obrátit s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány. Nepokusil-li se žadatel řešit své potíže se státními orgány své vlasti, nebude mu zpravidla moci být mezinárodní ochrana udělena (s výjimkou případů, kdy by pokus o vnitrostátní ochranu byl předem zjevně marný).* Žalobce se stran obav z věřitelů a jejich potenciálního napojení na policii mohl obrátit na jiné složky policie než v místě svého bydliště, případně na nadřízený orgán policie (...).“
- [22] Přílehlavými soud shledal i odkazy žalovaného na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce (např. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 2008-62, nebo rozsudek ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75). Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2024, č. j. 5 Azs 147/2024-24, který se zabývá přímo nedůvěrou kazašských obyvatel v místní policii, a kde Nejvyšší správní soud uvedl, že i přes tuto skutečnost je obětím běžné kriminality policií pomoc poskytována. Zdejší soud tak shledal, že žalovaný řádně popsal, z jakého důvodu nedošel k závěru o pronásledování žalobce ve smyslu azylového zákona.
- [23] Ve vztahu k žalobní námitce, kde žalobce uváděl, že tyto informace jsou vypracovávány samotným žalovaným, který následně sám ve věci rozhoduje, a proto je nelze při hodnocení situace použít, soud uvádí, že správní soudy v této souvislosti konstantně judikují použitelnost těchto zpráv. Zde je možné odkázat například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2025, č. j. 2 Az 30/2024-19 (bod 16). Žalovaným použité zprávy jsou založeny na důvěryhodných zdrojích, které jsou v rámci nich pečlivě citovány.
- [24] Žalovaný dále vyhodnotil žalobcovu žádost jako účelovou, jelikož žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až v situaci, kdy neměl jiné prostředky, kterými by mohl docílit odvrácení správního vyhoštění a povinnosti vycestovat z České republiky. V protokolu z pohovoru k žádosti soud shledal, že žalobce v této souvislosti přiznal následující skutečnost: „... jsem se seznámil s krajanem, který mi

poradil, abych požádal o mezinárodní ochranu, protože mám vyhoštění z ČR a kdyby mě chytila policie v ČR, znova, tak by mě určitě vyhostili, Pobýval jsem v ČR nelegálně“. Součástí správního spisu je rovněž závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce ze dne 4. 7. 2025, z něj plyne, že vycestování je možné.

- [25] Z obsahu správního spisu ani žalobcova podání neplyne skutečnost, že by na území České republiky pobýval některý z žalobcových rodinných příslušníků, kterému by byla dříve udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný tak správně vyhodnotil, že nelze aplikovat pravidlo o udělení azylu za účelem sloučení rodiny zakotvené v § 13 azylového zákona.
- [26] Dále bylo zapotřebí posoudit, zda žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu na základě ustanovení § 14a azylového zákona. Soud shledal, že žalovaný postupoval v souladu s § 28 zákona o azylu, když po vyloučení možnosti udělit žalobci azyl přistoupil k posuzování možnosti udělení doplňkové ochrany.
- [27] Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
- [28] Dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje trest smrti nebo poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu“.*
- [29] Žalovaný se dle názoru soudu dostatečně zabýval každým z výše uvedených forem závažné újmy, která by mohla žalobci po návratu do vlasti hrozit. Ve vztahu k trestu smrti bylo vycházeno v Informace OAMP týkající se bezpečností a politické situace ze dne 14. 3. 2025. Žalovaný na jejím základě dospěl k závěru, že v žalobcově vlasti se neuděluje trest smrti. Rovněž shledal, že z obsahu správního spisu ani žalobcových výpovědí nevyplývá bezprostřední hrozba popravu soukromou osobou, které by vnitrostátní orgány nemohly nijak zabránit. Ve vztahu k mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání žalovaný shledal, že neshledal, že by toto bylo v žalobcově případě, kdy je tento bezúhonným občanem, „významně pravděpodobné“. Žalovaný uvedl, že *„ze správním orgánem zajištěných informací o situaci v Kazachstánu nelze nikterak dovozovat, že by právě jemu nebyla odpovídající pomoc ze strany policie poskytnuta“.* Žalovaný rovněž hodnotil riziko představované žalobcovým návratem do vlasti po podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Na základě Informace OAMP ze dne 12. 4. 2024 vyplývá, že pokud daná osoba veřejně nekritizuje politiku své domovské země, o čemž během řízení nevyvstaly žádné informace, ani toto nebylo žalobcem namítáno, nehrozí dané osobě po návratu žádné poškození. Vycestování do zahraničí je navíc běžnou praxí tamních obyvatel, kteří takto odjedou za studiem, prací či turistikou (toto vyplývá z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 10. 4. 2025). Ve vztahu k vážnému ohrožení žalobcova života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci

mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebyl zjištěn žádný ozbrojený konflikt na daném území. Soud neshledal žádnou skutečnost, která by vyvracela výše uvedené závěry žalovaného. Proto se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobci nebylo možné udělit doplňkovou ochranu na základě žádného z důvodů uvedených v § 14a azylového zákona. Žalovaný totiž jasně vysvětlil, jak a proč vyhodnotil jednotlivé výše uvedené důvody poskytnutí doplňkové ochrany. Námitka žalobce, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav v rámci posouzení možnosti poskytnutí doplňkové ochrany, není důvodná. Nebylo tak shledáno porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.

[30] Jak již soud shledal výše v souvislosti s posuzováním možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny, jelikož se na území České republiky nenachází žádný žalobcův rodinný příslušník, kterému by byla udělena mezinárodní ochrana, nelze postupovat ani podle § 14b azylového zákona, kde je zakotvena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny.

[31] Soud tak shledal, že námitka, kde žalobce uváděl, že žalovaný zamítl jeho žádost pouze z důvodu, že se jeho obavy z návratu do země váží na soukromoprávní spor, není důvodná. Nelze dát žalobci za pravdu, že by se žalovaný nezabýval dodržováním lidských práv v jeho vlasti a fungováním tamní policie. Jak žalovaný uvedl ve svém vyjádření (s odkazem na Informaci OAMP ze dne 29. 9. 2025), neuhrazení dluhu dlužníkem nepředstavuje v žalobcově vlasti trestný čin. Dle názoru soudu žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Soud na tomto místě dodává, že z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobce nevyužil možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádření se k nim a případného navržení dalších důkazních prostředků ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Ve správním spise je založen „Úřední záznam o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany“ ze dne 3. 12. 2025 a také „Vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany“ ze dne 19. 11. 2025. Žalobce nese v rámci azylového řízení břemeno tvrzení. Mohl tak v rámci správního řízení (případně i řízení soudního) tvrdit jakékoli další skutečnosti a navrhopvat další důkazy. To však neučinil, proto soud vycházel pouze ze skutečností, který vyplynuly z žalobcova podání a z obsahu správního spisu. Žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu tak není důvodná. Žalobci rovněž nelze přisvědčit ve vztahu k tvrzení, že se žalovaný zabýval ochranou lidských práv v žalobcově domovské zemi pouze obecně. Soud má naopak za to, že žalovaný přezkoumatelně popsal, jakým způsobem vyhodnotil tamní situaci právě ve vztahu k osobě žalobce, jeho situaci a národnosti. Rovněž byla posuzována a vyhodnocována situace, která by mohla nastat po žalobcově návratu zpět do vlasti. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.

[32] Ve vztahu k námitce týkající se nedostatečného zdůvodnění neposkytnutí humanitárního azylu žalovaným soud uvádí, že s účinností od 1. 10. 2025 bylo ze zákona o azylu vyřazeno ustanovení o možnosti udělení humanitárního azylu (§ 14). Jelikož bylo napadené rozhodnutí vydáno až dne 5. 12. 2025, nebylo již dané ustanovení v době jeho vydání aplikovatelné. Žalovaný tak nebyl povinen své rozhodnutí ve vztahu k němu zdůvodňovat.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

- [33] Na základě výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji na základě ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
- [34] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).
- [35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha dne 2. dubna 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.

samosoudce